

نامه‌های زندان، از زنان زندان

۹ سپتامبر از اوین تا لوموند

شش روز مانده به سالروز شلیک جنبش انقلابی در ایران، دیوارهای اوین شکافته می‌شوند تا پیام زنان در جهان پژواک یابد. سلول‌های شکنجه اینک سنگر شلیک به فرماندهی سپیده و زینب و گلرخ و نرگس و نیلوفرها، نماد سنگرهای خیابانی هستند. روزنامه‌ی لوموند نهم سپتامبر ۲۰۲۳ نامه‌های نرگس محمدی، سپیده قلیان، نیلوفر بیانی، زینب جلالیان و گلرخ ایرایی را منتشر کرد. پنج نامه با محوریت مقاومت و مبارزه سراسری مردمان کار و رنج و درد و شکنجه‌هایی که دژخمیان و رهبر خونخوارشان را به زانو درآورده و به زوزه و درماندگی‌اشان کشانیده. محور تمامی نامه‌های زندان، نویدبخش فروریختن بی‌تردید دیوارهای زندان‌ها و کاخ‌های باندهای فساد و تباهی و تبه کاران حاکم اسلام پناه می‌باشند.

سپیده قلیان

رزمنده‌ای از تبار کار، ۳۲ ساله، هنرمند ابتکارات و نوآوری‌های مبارزاتی علیه حکومت اسلامی، فعال و پیشتاز جنبش کارگری و زنان، رزمنده مقاومت مشترک پیشتاز، او که از سال ۹۶ تا کنون پیوسته بر سکوی هفت تپه جنبش کارگری می‌درخشد و فریاد اداره شورایی را با بخشی‌ها پژواک داده، در زندان کارون و سپیدار و اوین و زندان‌های سراسر ایران در زنجیر با زنان اسیری مانند زینب جلالیان. سپیده، گل سرخ انقلاب کارگری در نامه‌های زندان خویش، شلیک می‌شود و در این همصدایی می‌نویسد: «صدای من از پشت دیوارهایی می‌آید که در عمر پنجاه ساله‌اش شاهد شکنجه و خفقان بوده اما در عین حال به نمادی برای آزادی‌خواهی تبدیل شده است.» او اینک هم سلول سیسیل کوهلر، نماینده نهاد کارگری معلمان از فرانسه همراه با رفیق خویش ژاک پاریس در بند ۲۰۹ اوین نزدیک به دو سال اسارت در پی دیدار با فعالین جنبش کارگری در سال ۱۴۰۰. سپیده انقلابی می‌نویسد: جنبش «زن، زندگی، آزادی» تجربه‌ی بزرگی در بسیج مردم بود که بر پایه‌ی تجربه‌های مبارزات قبلی بنا شد.» سپیده به‌سان مبارزه و پیشتاز جنبش کارگری و زنان انقلابی به ضرورت رهبری جنبش کارگری، و سنوشت سازی نقش طبقه کارگر در پیروزی می‌افزاید: «امید، عزیزترین دارایی من است.»

زینب جلالیان

زینب جلالیان، ۴۱ ساله، رزمنده‌ی سیاسی کورد و مدافع حقوق زنان و زن زندگی آزادی، تکیه بر زاگرس و سنگرهای مقاومت و مبارزه برای رهایی، از سال ۲۰۰۸ به اتهام اقدام مسلحانه اسیر می‌شود و محکوم به اعدام، سالها زیر دار، و سپس حبس ابد تا پایان عمر و اینک ۱۶ سال است در اسارت که همه زندان‌های ایران را در نور دیده و هر سلول و بند را گاهی با سپیده و گاهی با دیگر زنان اسیر سلول‌ها را به سنگرهای مقاومت تبدیل کرده است و اینک در ۲۰۹ در کنار سیسیل و سپیده و ووو زندانی شکنجه‌های فراوان زینب جلالیان را تا مرز نابینایی کشانیده و اعتراف اجباری به

مبارزه مسلحانه و افتخار بر مقاومت. زینب در نامه‌ی زندان خویش، اعلام می‌کند که او یک زن است، مانند میلیون‌ها زن اسیر در سراسر ایران از کوردستان، زنی رزمنده و پیشتاز که در درازای شانزده سال شکنجه و زندان: «شاهد جنایات بسیار در زندان‌های جمهوری اسلامی بوده» است.

نرگس محمدی

مادر و زنی مقاوم و اسیر، ساله و سالها در زندان: «آیا صدای ترک خوردن دیوار ترس را در ایران می‌شنوید؟ بزودی صدای ریزش آن را به لطف اراده و قاطعیت ایرانیان خواهید شنید.» نرگس محمدی وضعیت زنان ساکن ایران را در حاکمیت دینی و فساد سالار شرح می‌دهد: «اما ما زنجیرها را یک به یک پاره کردیم تا اینکه جنبش انقلابی "زن، زندگی، آزادی" فرا رسید.» نرگس محمدی پس از شرح حال زندگی خویش که روزگاری در توهم اصلاحات حکومتی به سر برد تا سرانجام در زندان به واقعیت‌های امروزی پی برد و به ضرورت سرنگونی کل نظام رسید. او در پایان نامه، روی به سوی خوانندگان نامه می‌افزاید: «انتشار همین نامه نشان می‌دهد که صدای ما به اندازه کافی قوی بوده که به گوش شما برسد... ما با همدیگر پیروز خواهیم شد.»

نیلوفر بیانی

نیلوفر بیانی، ۳۷ ساله، پژوهشگر و فعال محیط زیست که در سال ۲۰۲۰ به اتهام جاسوسی به ده سال زندان محکوم شده است. او در نامه خود به یاد جانباخته گان مقاومت و اعتراض علیه حکومت اسلامی به ویژه سرنوشت دکتر کاووس سیدامامی پرداخته که در زندان خودکشی شد. نیلوفر از شکنجه‌ی زندانیان و اعمال فشار بر فعالان محیط زیست می‌نویسد و نام بسیاری از آنان را یادآور می‌شود و در پایان به نابودی زیست بوم و نزدیکی و انسان زیر حاکمیت حکومت اسلامی اشاره می‌کند که راه دیگری جز رهایی از این حاکمیت تبه کار در میان نیست.

گلرخ ایرایی

گلرخ ایرایی، ۳۴ ساله که شش سال زندان و شکنجه را با مقاومتی سرافرازانه گذرانیده بود، و بار دیگر با آغاز جنبش انقلابی سال گذشته به زندان افتاد: «تردید نباید کرد، خیابان‌ها تنها راه به سوی انقلاب و پایان دیکتاتوری است.» گلرخ ایرایی به ضرورت سازمانیابی سراسری و سیاسی برای رهبری جنبش می‌پردازد و به مردودیت اپوزیسیون پوشالی که به دخالتگری قدرت‌های خارجی دل‌بسته‌اند و اینکه اینان نیز به خاطر منافع خود رابطه با جمهوری اسلامی را حفظ کرده‌اند، هشدار می‌دهد که: «جامعه‌ی جهانی به معترضان ایرانی این پیام را رسانده که "شما تنها هستید." گلرخ، ناامیدی را واگویه نمی‌کند و اعلام می‌دارد: که او ایمان دارد که تنها راه پیروزی، بسیج انبوه مردم در خیابان‌هاست. گلرخ دربند جانیان تبه‌کار حاکم، به پیروزی امید دارد که: «راه هرچه باشد، مطمئن باشیم که قاطع‌تر از همیشه بساط اختناق را بر خواهیم چید.»